

Серед мандрів вночі
Серед гушавини
Вершник самотній чвалав крізь туману мереживо
Почув стогін з глибин
Повний болю й туги
Так неначе зверталось до нього розчахле дерево
Ой, хто кличе мене?
Та, що спить вічним сном
Там у в'язі шорсткім, куди панну запхнули ще теплою
А коли віднайшли
Не впізнав ніхто
Таємничий стінопис постав і назвав її Беллою

Белло, що ти робиш у дереві?
Шепіт гілок таємниці не видає
Хто вселив навіки Беллу до дерева?
Лиш вітер байдужий в'яз шорсткий гойдає

Потьмяніла обручка
Твоя золота
Та біліють у місячнім сяйві тендітні пальчики
Ще один чобіток
Та подерта тафта
"Руку слави" знайшли недалеко. Ось і всі натяки

Белло, що ти робиш у дереві?
Шепіт гілок таємниці не видає
Хто вселив навіки Беллу до дерева?
Лиш вітер байдужий в'яз шорсткий гойдає

Хоч вросла у гілля
Дожене й не відпустить
Їх вдячність моя

Белло, що ти робиш у дереві?
Шепіт гілок таємниці не видає
Хто вселив навіки Беллу до дерева?
Лиш вітер байдужий в'яз шорсткий гойдає
Відьомський в'яз гойдає